

ACCIO SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III	PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Paquets des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar Número solt, 20 cts. - Trimestre, 250 pessetes	Valls, Dijous 6 de Gener de 1938	REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carreter de B. Durruti, 44	Número 66
---------	--	----------------------------------	---	-----------

EDITORIAL

Terol és nostre

No podríem, malgrat vulguéssim, quedar-nos al marge de l'entusiasme que s'ha vingut apoderant de les masses antifeixistes d'arreu d'Espanya amb motiu de la presa per les nostres forces de la plaça terolena.

Es el cert que no som, ni de molt, massa partidaris dels aldarulls, ni de la gatzara en cap circumstància i, naturalment, molt menys encara en les terribles que constitueixen l'hora present.

Hem de reconèixer que des de sempre, però d'encà dels primers moments de la lluita present principalment, s'ha abusat massa de la festa pública, de la moziganga, de la nostra fatxa de la bullanga multitudinària al mig del carrer. I se n'ha abusat massa per totes bandes, sense que es quedi la nostra enèrma.

Això no vol dir, de totes maneres, que vulguem sotmetre les masses ciutadanes a una norma més aviat restrictiva de l'entusiasme que potser si escolau a certs caràcters no correspon, o no hi ha dret a pretendre imposar als que no són com aquests.

Encara menys, quan esdevenen aconteixements com el que ara venen celebrant les abundoses manifestacions d'explícita alegria de les multituds antifeixistes de les nostres ciutats i els nostres pobles: la presa de Terol.

I és més incontenible l'entusiasme ingenu de les nostres masses, especialment quan, com ha passat ara entre nosaltres, abans de presentar-se las circumstàncies que ara ens omplenen de per optimisme, ens ha calgut passar per la prova duríssima capaç de sotmetre el caràcter més ferm i el més abundant dels entusiasmes i que no hem tingut els antifeixistes espanyols més remei que anar aguantant: la pèrdua dolorosa, amb tota la tragèdia que representa, de totes les places i terres que teníem al Nord d'Espanya, una rera l'altra.

Ens expliquem, doncs, perfectament les exaltades manifestacions de viu entusiasme a que s'ha lliurat la nostra gent després de la victòria del nostre Exèrcit sobre els feixistes a Terol.

Voldriem, però, que no perdés ningú el sentit proporcional, com ve passant malhauradament massa sovint, des del 19 de juliol ençà, i el que és més sensible per a nosaltres, sobretot en els nostres medis.

I voldriem encara més que no perdés ningú de vista el vertader significat de la nostra conquesta de Terol, que tothom tingui la mesura justa en el seu punt d'albir, per a no privar a l'esmentada conquesta de la més petita de les valors autèntiques i tan considerables que té realment, però també per a no concedir-li ni una engruna més de la transcendència que li correspon, tota vegada que amb la que té n'hi ha ben bé prou i sortir-se de la mesura apreciativa ens abocaria a l'abim estúpido del ridícul al que d'una manera tan repetida venim abocant-nos.

Per la nostra banda farem els possibles per a mantenir-nos en aquella mesura que creiem justa i tractarem de donar una idea almenys aproximada de la que creiem valor més autèntica i més capitalíssima de la conquesta de Terol i, com a conseqüència, de la seva transcendència.

Al nostre entendre, la valor més alta que correspon a la present victòria del nostre Exèrcit és haver vingut a demostrar d'una manera precisa, indestructible, matemàtica, la possibilitat absoluta de guanyar la guerra si volem guanyar-la i estem disposats a fer el necessari per a guanyar-la, precisament en uns moments difícils, en plena època de dificultats d'ordre natural de tota mena, en uns moments en que el pessimisme feia de les seves terriblement i en que tan indispensable i perentòria era una crida suficient forta que despertés les nostres masses de l'estaborniment que encara vivien d'encà del gran cop que fou per a elles la pèrdua del Nord.

La nostra victòria i guany de Terol ha dut la llum fins a través de les parpelles més ajustades, fins als més orbes. I els ha palesat que la victòria dels primers dies a les més grans ciutats d'Espanya, que l'embranzida avençadora de les primeres setmanes Barcelona i Madrid enllà, podran repetir-se a cada moment que ens ho proposem. Poden repetir-se malgrat la conducta d'una bona part de la reraguarda, malgrat dur al damunt prop d'un any i mig de guerra espantosa amb totes

REPORTATGES DE LA GUERRA

Informació proporcionada pels nostres companys del Front d'Aragó, respecte la presa de Terol

Dades importants de la gran victòria

A la voluntat i tremp d'esperit d'un company nostre, Josep Ciurana, voluntat i tremp d'esperit que ha palesat fent compatible viure moments de gran tensió, per dir-ho amb les seves mateixes paraules; d'activitat pregonia i dramàtica, afegim nosaltres, com deuen haver estat i segueixen essent les jornades magnífiques de Terol, amb l'ànim despert i equilibrant, el suficient per a comunicar-nos les impressions i dades capitals al menys de la gesta que estan executant; devem les notes que ens han permès confeigir aquest treball informatiu destinat a les planes d'ACCIO SINDICAL.

El company Ciurana, membre de l'Exèrcit Antifeixista que lluita a Espanya per la llibertat de tot el món i que acaba d'escriure amb el seu heroisme la plana grandiosa, per ràpida i neta, de la victòria i presa de Terol, ha pres part a la mateixa com a combatent, i constitueix, en conseqüència, un testimoniatge importantíssim.

Procurarem reflectir bé les seves paraules i molt especialment el seu esperit.

«Terol, nostre»

Amb aquestes paraules encapçala el company Ciurana les seves notes. Paraules repetides a bastament aquests darrers dies per a

les conseqüències que suposa sempre, malgrat el clima, malgrat tot, absolutament tot.

Que n'hi ha prou amb voler guanyar i en adreçar a aquest objectiu totes les nostres energies, totes les nostres activitats, totes les nostres possibilitats de dinamisme i de moviment.

I heus-aci, ensems, la transcendència pregoníssima que si no té, cal fer que tinga la nostra conquesta de Terol.

Demostrant ja als ulls de tothom que podem guanyar, que és el que calia, aprofitar aquests moments pregonos per a adreçar vers la victòria definitiva l'entusiasme, l'esperança, les energies de les nostres masses antifeixistes.

Que no s'adormin ni desfalleixin ni molt menys es desvirtuin: que compreguin com s'assoleixen les conquestes com aquesta que ara celebren; el que costen i el que valen. Que adquireixin gravidesa, i amb l'aplom així, obtingut, equilibrades i orientades les energies, tois a una i fins a l'últim, fins al guany definitiu, fins a la victòria antifeixista més absoluta,

que puguin tenir per si mateix cap nou interès. Però és necessari capir plenament el seu significat venint dels herois que amb el seu esforç i el seu sacrifici han fet que puguessin anar-les dient, que siguin la forma d'expressió autèntica d'una veritat tan gran i pregonia.

La segona gran victòria de l'Exèrcit del Poble

Així anomena el company Ciurana la victòria que representa per a les armes antifeixistes espanyoles la conquesta de Terol.

Més clarament: aquesta victòria la constitueix, en realitat, la presa de varis pobles: Conard, Villestar, Campillo, Caudel, Castralles, Villaespesa, Aldebuella, i, curullant, la capital de la província, ciutat de Terol, amb un total de cinc-cents metres quadrats.

Alguns milers de presoners

Durant les jornades de Terol han estat fet a les forces feixistes milers i milers de presoners, els quals, no cal dir-ho, han estat respectats per les nostres tropes i per tothom, i són tractats amb la consideració màxima característica dels sentiments i de la noblesa de cor, tantes vegades posats de manifest pels antifeixistes de tot

arreu, però, sobretot ara amb motiu de la guerra, pels espanyols.

Armes en gran nombre preses als feixistes.

Més a més dels presoners, cal remarcar la quantitat enorme de material de guerra pres als feixistes.

Les nostres forces s'han apoderat en el curs de la lluita al sector de Terol, de bastantes peces d'artilleria, moltes doïzenes d'ametralladores, milers de fusells i una pila quantiosíssima de municions de totes classes.

Comparable a la victòria de maig a l'Alcàrria i molt superior a la de Belchite.

La gran victòria de Terol pot comparar-se amb l'assolida pel nostre Exèrcit el maig darrer en terres de l'Alcàrria. Més encara; segons criteri del company Ciurana, la de Terol fins sobrepassa, sobretot en alguns aspectes, la de l'Alcàrria.

I en conjunt, naturalment, les operacions constitutives de les jornades de Terol, tan considerades en si mateixes com pels objectius que han estat assolits, superen en molt i en tots els aspectes a les que ens duguren a la conquesta de Belchite.

Terreny nevut i fret intensíssim

Tot i ésser per si mateix una gran victòria, la de Terol pren proporcions més enormes encara, si ens aturem a contemplar-la tenint en compte tota una sèrie de factors importantíssims i de gran transcendència sobre tot quan no hi ha més remei que procedir d'acord amb ells i amb el seu contacte.

Els nostres herois lluitaren a Terol amb neu a terra i fret per tot, amb tota una sèrie d'inconvenients d'ordre natural més que suficients

Segueix a la plana 2

Ve de la pàgina 1
 per a fer decaure l'ànim més valent i el cos més soferit. Els guanyadors de la plaça terolenca saltaren per damunt de tot això, foren molt més forts que tots aquests obstacles, superaren una vegada més la naturalesa, per a palesar precisament que no hi ha res capaç d'aturar l'empenta humana si la determina una voluntat com la del nostre Exèrcit, que es nodreix en la font d'energies inestroncables de l'ideal.

Totes les armes hi han col·laborat.

A la victòria que estem comentant, hi han contribuït totes les armes del nostre exèrcit. L'aviació, l'artilleria, la cavalleria, els tancs i la infanteria, formant un conjunt extraordinari d'ordre i embranzida bèlica, es bateren contra les hordes mercenàries, alemanyes, italianes i falangistes i gran nombre de guàrdies civils, essent per a totes les armes, doncs, per igual, raó de glòria merescudíssima l'haver assolit tan absoluta i plenament tots els objectius assignats per l'Alt Comanament de l'Exèrcit de l'Est.

L'únic que els queda o els quedava ja als feixistes, de Terol

En el moment que el company Ciurana ens escrivia, restaven als feixistes tres reduïdes únicament al casc de la ciutat, i des dels quals seguïen resistint; reduïdes que no sabem si en veure llum aquestes ratlles hauran estat totalment o parcialment, almenys, sommesos per les nostres forces com desitgem i celebrariem i com el propi company Ciurana ens assegurava que ho serien molt aviat.

Es referia al Seminari, on els feixistes, seguint les normes antihumanes tan repetides a que es consagren, havien posat uns centenars de persones de la població civil, fent-les servir de parapet, per tal de contenir l'atac de les forces antifeixistes; la Presó, també en les mateixes condicions, i el Banc d'Espanya.

Perfecció del nostre Exèrcit

En aquesta ofensiva d'ara, la segona del nostre Exèrcit Popular, duta de manera tan magistral a la victòria; aquest ha demostrat més clarament si era possible, la seva

gran capacitat i el que podem esperar d'ell.

S'ha manifestat com un exèrcit en plenitud de possibilitat i perfecció des del punt de vista tècnic, que era el que calia únicament, i encara si calia, demostrar.

Car des de tots els altres aspectes, les altes virtuts dels nostres lluitadors, la força moral i espiritual del nostre Exèrcit varen palesar-se plenament i d'una manera immarcescible el 19 de Juliol.

N'hi ha prou, per altra banda, per a confirmar-ho fins a l'evidència, amb poder dir que el nostre Exèrcit és un autèntic Exèrcit del Poble, un indiscutible Exèrcit Proletari.

Salutacions i felicitacions

En remerciar al company Ciurana la seva gesta remetent-nos unes notes que tan estimem, l'abraçem efusivament com a company i representant del nostre Exèrcit i fem extensiu a tots els lluitadors els nostres salutaments i felicitacions, amb un record pregon i d'orgull per tots els caiguts, amb la promesa de que sabrem honrar-los amb la victòria antifeixista definitiva, per a molts d'esforços que pugui costar-nos i per més sacrificis que pugui exigir-nos.

Pro-Sindicato de la Enseñanza y Profesiones liberales

Por la presente se comunica a todos nuestros compañeros y compañeras del Magisterio en todos sus grados, estudiantes, abogados, escritores y demás artistas en general, a cuantos, en fin, están ejerciendo o se preparan para el ejercicio de alguna o algunas de las denominadas profesiones liberales, que se está organizando en esta localidad la constitución de nuestro Sindicato dentro de la Confederación Nacional del Trabajo.

Para todo cuanto pueda interesaros podeis dirigiros a la Federación Local de Sindicatos Unicos C. N. T. de Valls, plaza de la República, número 11.

La Comisión Organizadora

Valls, diciembre de 1937.

De Figuerola del Camp

De conformitat amb les disposicions del Govern de la Generalitat de Catalunya, fa poc va quedar constituït l'Ajuntament d'aquesta localitat amb els representants de les organitzacions antifeixistes locals.

El Sindicat d'Oficis Varis C. N. T. té tres representants a l'esmentada Corporació municipal, els companys Josep Balaña Vidal, Sadurn Balaña Tardiu i Ramon Aspolet Borrás.

També la Junta Municipal Agrària fou reorganitzada d'acord amb el decretat respecte l'assumpte, i hi està la C. N. T. també representada pels companys Josep Balaña Vidal i Ramon Aspolet Borrás, qui ha estat nomenat secretari de l'esmentada Junta.

Les eleccions decretades per al nomenament proper de Juntes o Consells de molts Sindicats Agrícoles no afecten a la nostra localitat, per trobar-se l'actual Junta constituïda de conformitat amb el Decret de Juny darrer.

Els companys que representen la C. N. T. en aquesta Junta són Josep Balaña Inglés i Sadurn Balaña Tardiu.

Pel que respecta a l'actuació de la mateixa com del desenvolupament en general del Sindicat Agrícola, ens cal dir que tenim la satisfacció de constatar que són bons, sobretot si es tenen en compte les circumstàncies dificultoses i de tanta responsabilitat que estem travessant.

Les relacions amb la Col·lectivitat Agrícola local, han estat sempre bones fins al moment, no havent donat lloc fins ara a cap situació de violència ni d'incomprensió com les que tant venien sovintejant en altres llocs, i pel qual ens cal felicitar tant al Sindicat Agrícola com a la Col·lectivitat.

Ens trobem a Figuerola en plena matança de porcs, éssent molta la iena que té ara amb tal motiu el nostre company Sadurn Balaña, qui és l'encarregat de sacrificar-los.

Estem passant uns dies de molt de fred, quedant encara rastres de neu de la caiguda la setmana passada.

De Puigpelat

Felicitem la Col·lectivitat i

tots els companys que la constitueixen

Hem romàs per unes hores a Puigpelat i hem pogut parlar amb els nostres companys col·lectivistes de la localitat i amb altres persones de la mateixa que no són col·lectivistes però sí comprensives i simpàtiques per la noblesa amb que han sabut expressar llurs sentiments.

Doncs bé d'aquestes persones no col·lectivistes i fins algunes velem detractores del col·lectivisme, hem pogut escoltar manifestacions que volem transcriure.

Ens han confesat sincerament l'admiració que han arribat a sentir per la Col·lectivitat i l'actuació dels companys que la constitueixen, l'administren i l'orienten.

Es magnífic, ens diuen, aquest ordre administratiu amb que procedeixen; aquest esperit de germanor, d'igualtat i d'ajut mutu que hem pogut observar en ells.

Els col·lectivistes, afegien, ens superen en capacitat per a dirigir el treball, per a obtenir més fruits i saber reparir-los i emprar-los millor.

Més a més, cal remarcar la noblesa de sentiments amb que estan ajudant als refugiats en tots sentits, tant en ofrenar-los llocs de treball, com les llars, com menjar i roba, etc., etc.

Nosaltres no som col·lectivistes, afirmaven; però reconeixem les excel·lències del col·lectivisme i quan els col·lectivistes són com els de Puigpelat, la superioritat moral sobretot dels col·lectivistes.

Moltes altres paraules podrien transcriure encara; però no les creiem ja necessàries, tota vegada que considerem transcrit perfectament l'esperit que les ha dictades.

I és per això que considerem indispensable i, per altra banda, volem fer-ho; felicitar els companys col·lectivistes de Puigpelat i la Col·lectivitat en sí, per haver sabut inclús arribar a fer que persones, fins detractores del Col·lectivisme, no tinguin més remei que veure-hi clar i venir a manifestar, podem dir que tot i éssent inclús enemics del Col·lectivisme i dels col·lectivistes, reconeixen en un i altre una superioritat en tots els ordres que no poden menys que acatar i admirar.

I té més valor encara aquesta conquesta que, no amb paraules, sinó amb fets precisament, han assolit els companys col·lectivistes de Puigpelat, per quan damunt de palesar les excel·lències del col·lectivisme i la superioritat moral dels autèntics col·lectivistes als ulls dels nostres adversaris socials i polítics i fins enemics, preparen el terreny per a l'entesa indispensable entre tots els autèntics treballadors; per a que, en comptes de barallar-nos entre nosaltres, adreçem l'escomesa comú contra els feixistes, contra els enemics dels uns i dels altres.

D'aquesta manera van convecent-se els treballadors no col·lectivistes, però treballadors, que no és contra les col·lectivitats que deuen llençar-se, sinó precisament unir-se amb els col·lectivistes i les col·lectivitats; en unió veritable, en tots els ordres, i lluitar, junts, tant per al seu benestar com per a vencer definitivament l'enemic que espera el moment per a llençar-se contra els treballadors tant els col·lectivistes com els altres.

D'aquesta manera arribaran a comprendre que combatent les col·lectivitats i els col·lectivistes no fan sinó servir de testaferrós i d'instruments del capitalisme, dels reaccionaris que, de poder tornar i destruir les col·lectivitats i fer desaparèixer els col·lectivistes, no seria per a lliurar les terres als treballadors no col·lectivistes, sinó per a tornar a ésser els senyors de tot i tenir sota el seu poder com veritables esclaus tots els treballadors que no compten amb cap més renda que la que poden arribar a obtenir amb el seu treball, per que els que no vulguessin passar per això, col·lectivistes o no col·lectivistes, farien tots la mateixa fi que veiem que fan a tot arreu on domina el feixisme, es diguin com es diguin els que no volen sotmetre's al seu jou.

Aquest número ha passat per la censura

La defensa de la paz

cifismo, que pararia en seco el galopar desenfrenado de las cuadrigas fascistas. Pero igual que no es posible considerar pacifista al español que no se ha percatado de que nuestra Paz está hoy indisolublemente ligada a nuestra Libertad y que urge defender ambas febrilmente, fusil en mano, asi las democracias son traidoras a la Paz mientras no formen una guardia firme en defensa de la misma. Porque aquellas han hablado veinte años de Paz sin conseguir hallar la fórmula. Han organizado Congresos y Conferencias internacionales, que han reforzado la convicción de los pacifistas, pero no han producido resultado práctico alguno en cuanto a los agresores de la Paz.

Los acontecimientos se han precipitado. Y urge que las democracias se resignen a que se quiebre su perfil y desaparecer en la Historia, o a defender la Paz, que es uno de sus postulados básicos. Y la Paz peligrá. ¡Democracias de Europa, defendedla! No con patéticas apelaciones que son ahogadas por el fragor de cañonazos, sino con los puños y los dientes, contra la Santa Alianza, del Capitalismo empeñada en volcar un torrente de hierro sobre Europa. Pacifistas de siempre, los revolucionarios españoles señalamos el horizonte de la Paz a las democracias. ¡Ayuda a los pueblos libres y amantes de la Paz! En vez de contribuir las democracias a estrangular los gritos de la Libertad en los países —India, China, Africa, Palestina— en que resuenan, que se deje via libre a sus anhelos de independencia. Y que toda la fuerza empleada en represiones coloniales, se reserve y concentre. La mayor fortaleza no es la del vesánico que, como Mussolini es un histrión especializado en la amenaza, sino la fuerza reprimida y serena de las naciones que supieran con su impavidez demostrar su inquebrantable decisión de mantener la Paz, no tolerando crímenes e invasiones que, como la de España le ponen en trance de muerte.

Porque además, retener al fascismo dentro de sus fronteras y no corear con gestos de miedo sus bravatas, es darle el golpe mortal. Sin posibilidad de restaurar su Economía y contrarrestar la opinión obrera que en su propio país le es adversa, el fascismo va a paso de Maratón hacia su agonía. Encerrado cara a cara con sus problemas internos, la sombra de Mateotti en Italia, de Landauer en Alemania, la voz de los caídos, el ansia reprimida de Libertad del pueblo, le darán el golpe de gracia, librando al mundo de la plaga.

España ha dado el ejemplo aceptando su destino. Amor fati, que decían los antiguos. Y no solamente aceptándolo, sino amando la época de lucha por la Humanidad que el Destino nos ha deparado. Plantando cara a los fascismos nacionales e internacionales. Sabiendo con la suya propia defender la Paz en Europa. Trazando una senda jalonada de muertos gloriosos que asciende del fango de los campos de batalla

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

CONSTRUCCIÓ DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers: **Generai Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173**

Venda al detall de mobles: **Bonaventura Durruti, 26 (abans Baldric)**

VALLS

hacia cambios azotados por el viento de gesta de Libertad. Solamente así recogiendo el ejemplo de España cumplirán las democracias su deber de pacifismo. Brindamos nuestro sacrificio a las democracias europeas. ¡Que sepan a tiempo rectificar sus errores y evitarán el incendio de Europa por el fascismo! ¡Que aprendan a defender la Paz como lo está haciendo España contra los traficantes de la guerra! ¡Unios, pueblos libres de Europa, por la Paz y la Libertad!

Ve de la página 1.

La victòria exigeix una forta disciplina

regir els destins de la nova forma social econòmica. Per aquest motiu insistirem una vegada més, que no sigui descuidat tot el que podríem dir-ne coordinació i cohesió de l'esforç muscular i cerebral.

Si arribem a establir aquest nexè de relacions, serem invencibles novament al front i també triomfarem en l'ordre social contra aquells que pretenen arrabassar-nos les conquestes proletàries regades amb sang jove i que tants de sacrificis han costat a l'obrer conseqüent.

La disciplina, de la manera que l'entenen tots els homes conscients de llurs deures socials, no és aquella disciplina de caserna de vell estil, ans el contrari, és una manifestació espontània del desig d'acomplir amb el deure envers la societat. El militant que dintre l'organització accepti un càrrec, per insignificant que sigui, ha de responsabilitzar-se en el compliment de tot allò que provingui del mateix càrrec; procurant sempre subsanar tot el que pugui entrebancar la ràpida execució dels acords lliurement acceptats pels treballadors.

La disciplina que en tots els temps ha estat la major força nostra, farà que molt aviat es solucionin multitud de problemes, car, en intervenir-hi ràpidament, no serà difícil de trobar-los-hi una solució, i també perquè tenint articulades totes les nostres forces, serem un sol cos que lluitarà, tant per la victòria en la guerra armada com en la reconstrucció de tot el destruït per obra del feixisme i de la inèrcia d'aquells que podien haver evitat el daltabaix i no varen saber respondre proporcionalment a la categoria dels seus compromisos ni situar-se a l'alçada de les circumstàncies.

VIDA MUNICIPAL

Extracte dels acords presos per la Comissió de Govern del nostre Ajuntament, en la seva sessió del dia 22 de Desembre darrer.

—Es llegeix una comunicació del P. S. U. C. participant haver-li estat acceptada la renúncia que per quebrament de salut ha presentat Francesc Garcia Ferrández, actual Conseller-Regidor de Cultura i Assistència Social de

l'Ajuntament local, de tots els càrrecs que ostentava en representació de l'esmentat partit, i haver estat nomenat per a substituir-lo en Josep Figuerola Mestres.

La Comissió de Govern accepta la dimissió del primer i dona possessió al segon.

—Resta assabentada la Comissió del Decret del Departament de Finances deixant en suspens l'aprovació o posta en vigor dels reglaments de les Caixa Immobiliàries Municipals i dels que prorrogava fins al 31 de Desembre del 1937 el termini assenyalat per a que tots els Ajuntaments de Catalunya tinguin format i aprovat llur respectu pressupost ordinari per a l'any 1938.

—Es llegeix una sol·licitud d'aigua potable signada per Agustí Fonoll i Gili.

—Es llegeix una comunicació del Comitè Comarcal de l'Alt Camp de la U. G. T. fent avinent que retira l'afiliat Joaquim Blanc de la Comissió Especial per a l'Administració de la Propietat Urbana i nomena per a substituir-lo Josep Figuerola Mestres.

—Vista instància de la Federació de Sindicats Agrícoles de la Comarca, sol·licitant el sumistre del ramatge d'oliveres de determinada procedència, ramatge molt útil per al bestiar, la Comis-

sió de Govern constata que ja s'ha donat al ramatge de referència precisament el seu operiú destí per part de l'Ajuntament.

—Es llegeix l'acta d'ocupació de l'estatge on havien romàs fins ara les J. L. locals i lliurament de les claus a l'Ajuntament.

—Es desestima la instància del Juijat Popular Local sol·licitant d'instal·lar-se a l'edifici n.º 4 de la Plaça de la República, per no saber la fi que pot córrer, aquest edifici, legalment, pendent com està del fall que pugui emetre la Comissió de Responsabilitats.

—Es llegeix una instància de la Federació Local de Sindicats de C. N. T., sol·licitant que l'hi sigui obert l'estatge de l'edifici n.º 4 de la Plaça de la República que tenia cedit a les J. L. per tal d'instal·lar-hi les oficines i casa social de «Solidaritat Internacional Antifeixista».

—S'accedeix per una sola vegada a la sol·licitud de Josep Calbet en el sentit d'ampliació de dades per a un expedient en tràmits que l'afecta.

—Es llegeix una comunicació de Josep M.ª Massoni, sol·licitant la liquidació dels lloguers de 1937, i passa a la Comissió de la Propietat Urbana.

—Es llegeix una comunicació de la Caixa de Pensions per a la

vellesa i d'Estalvis, sol·licitant que se l'exemeixi del Règim Administratiu a que està sotmesa la Propietat Urbana dins el Municipi de Valls. Passa a la Comissió Especial d'Administració de la Propietat Urbana.

—A la mateixa Comissió passa també una reclamació del Comitè Econòmic de Cinemes de Valls respecte el lloguer que ha estat assignat als locals dels Cinemes Valls i Apolo.

—La Comissió acorda accedir a la sol·licitud del Sindicat U. G. T. de Dependents del Comerç i Similars d'aquesta ciutat, per a l'alteració de l'horari de venda als establiments públics: els dissabtes es tancarà a les 7 del vespre i els dimecres a les 2 de la tarda.

—Es deixa sense efecte l'acord de la Comissió de Govern, pres el 16 de setembre del 1936, pel que fa referència al veí Joan Rius i Bertran, que ostentava el càrrec de Veterinari Municipal, aixecant-li la suspensió d'empleu i sou a que estava sotmes.

—Es nomena el veí Lluís Caselles, jardiner Municipal interí.

—S'aproven moltes factures que afecten a molts industrials, comerciants i organismes productors de la localitat.

Servei de llibreria d'Acció Sindical

Malgrat les circumstàncies que no són propenses, ho reconeixem, a la realització de iniciatives noves d'aquesta naturalesa, més amb caràcter de perspectiva vers el futur potser que res més, organitzem un servei de llibres i publicacions de totes menes, naturalment que corresponents als camps ideològics antifeixistes en general i particularment universalistes, racionalistes i, per tant, llibertaris, a través del nostre setmanari.

Donarem compte de totes les publicacions de l'aparició de les quals hom ens assabenti, i remerciarem que, si és possible, se'ns en faci tramesa d'un exemplar al menys.

Poden adreçar-se, doncs, a nosaltres tots els que necessitin o vulguin adquirir llibres, follets o revistes així com els editors a qui el nostre projecte pugui interessar.

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.
SECCIO DE PINTORS
COLLECTIVITZADA
Pintura - Decoració - Retols - Treballs Artístics
Carrer Anselm Clavé, número 32
(Davant plaça del Quarter)

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes
VALLS
SECCIO DE SASTRERIA
Es complau aquesta Secció en assabentar a totes les companyies mantedores de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).
LA JUNTA.

TRANSPORTS COLLECTIVITZATS
C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.
VALLS
Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.
Despatx: Passeig Pi i Margall, Telèfon 4
Estació Ferrocarril, Telèfon 5
Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

A TOTS ELS AGRICULTORS
LA COLLECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,
fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de plantè dels acreditats horts de
PANTANO I CARME
Per encàrrecs a les oficines de la mateixa,
carrer F. Macià, 14, 1er pis, telèfon, 55, Valls
La Comissió

RADIO TECNIA
Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.
Preus limitats i ràpida entrega
CASA SALTÓ
BALDRIC, 38 VALLS

Transports Collectius
C. N. T. A. I. T.
S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per
Reus Tarragona
Lleida Barcelona
TRANSPORTS GENERALS
Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201
VALLS

ACCIÓ SINDICAL

«Malgrat el mal temps, terreny nevat i fret intensíssim, el soldats del nostra exèrcit seguiren avant, no s'aturaren a bufar-se els dits, i no pararen fins a lliurar-nos la victòria esplèndida del Terol nostre.»

(Fragment d'una lletra vinguda del Front)

El Pleno de Sindicatos y Colectividades C. N. T. del Alto Campo

El domingo último, día 2 de los corrientes tuvo lugar el segundo de los plenos comarcales anunciados recientemente, en el que debían discutirse, como así se hizo, los dictámenes presentados sobre los puntos a tratar en el próximo Pleno Nacional de Locales, Comarcales y federaciones de Industria C. N. T. y en el Pleno de Campesinos de Cataluña.

A pesar de la inclemencia del tiempo, frío rigurosísimo y nieve aún en algunos sitios, acudieron bastantes delegados, dispuestos a sacrificar comodidades y a vencer obstáculos ante el deber que demostraron estar dispuestos a cumplir, como corresponde a todo verdadero antifascista sobre todo en estos momentos.

Fueron leídos y discutidos los dictámenes presentados, dando lugar a debates movidos y por demás laboriosos, debido al número crecido de intervenciones y de ideas que se presentaron.

Los puntos que más atrajeron el interés y la vehemencia de las delegaciones fueron, naturalmente, los referentes a los salarios especialmente de los campesinos, a los Sindicatos Agrícolas, intercambios, relaciones con las Colectivizaciones industriales y otros.

Desde pronto se estimó indispensable la nivelación de salarios, equiparando el de los campesinos especialmente al actual coste de la

vida, pues debido al descomunal aumento de precio de los productos industriales, los trabajadores todos, pero los del campo especialmente, se encuentran en una situación de inferioridad tal que les puede conducir a la desesperación ante la imposibilidad cada vez más absoluta en que se encuentran de poder adquirir lo más estrictamente indispensable para la vida.

Prevalció el criterio unánime de que debemos laborar para hallar una salida salvadora a la serie de problemas que nos agobian y de acudir a los Plenos citados con este propósito, a la vez que con decisión y firmeza.

Fué aceptado el dictamen presentado por Vallmoll en colaboración con Alcover y la Masó, para que los delegados que fueron nombrados para asistir a los Plenos Nacional y de campesinos en representación de esta Comarcal, la presenten y defiendan.

Después de someter a discusión algunas cuestiones de menos interés, de varias preguntas y aclaraciones, se dieron por terminadas las tareas del Pleno, restando en el ánimo de todos los delegados vivo interés y expectación ante los resultados que puedan rendir los magnos comicios que se preparan dadas la cuantía y la importancia de las cuestiones a resolver.

Subscripció pro-robes d'abric per als combatents de la llibertat, oberta per "Solidaridad Obrera"

Pls. Cts.
Suma anterior 3708 65

Col·lectivitat Agrícola - Vall

Brigada n.º 8	50'00
Sindicat d'Espectacles Públics	
Rafel Migó	1'00
Josep Piñan	1'50
Pere Pons	2'50
Pere Llobera	1'00
Dagobert Piñan	2'00
Isidre Sabaté	7'00

Sindicat Alimentació

Secció Flequers	100'00
U - R	10'00
Secció Cerealistes	50'00
Joan Figueres	5'00
Joan Roselló	2'50
Joan Bosc	5'00
Marí Vivés	5'00
Rafel Vilà	2'00
Mateu Basora	1'00
Pere Basora	1'00
Josep Piñan	2'00
Antoni Sans	1'15
Antoni Riguerola	2'00
Alfons Magrané	1'15
Joan Viciana	1'25
Isidre Segarra	0'50
Carles Fernando	1'75
Francesc Mateu	2'00
Josep Olivé	1'00
Josep Magriña	2'00
Josep P ñes	1'00
Rafel Badia	2'00

Suma 3973 15

La victòria exigeix una forta disciplina

Essent la disciplina lliurement acceptada el factor més important de la unitat d'acció, avui més que mai és necessari superar-se en aquest sentit. Ho exigeixen els múltiples problemes que a cada moment sorgeixen. Si volem mantenir la força dinàmica del nostre moviment, hem de viure constantment a l'aguait. Quan imperava la força de la burgesia, sempre vàrem ésser temuts, per la raó de la nostra disciplina orgànica, que ens unia els uns als altres sense necessitat d'imposicions de ningú. Allò que va ésser ànima de la espiritualitat i flexibilitat de la Confederació Nacional del Treball, cal que sigui superat.

Els quadres de la militància en el moviment Confederal i específic, han de reforçar-se amb la ferma voluntat d'articular degudament el nostre moviment en els dobles aspectes militar i sindical. Quan el perill amenaçava a la nostra Organització, més disciplinàriament actuaven els nostres militants. Avui, davant la invasió del feixisme, aquesta disciplina moral i orgànica ha d'ésser, si cal, superada i coordinada en el sentit d'estalviar energies i guanyar un temps valuós per tal de disposar d'ell i emprar-lo en l'estudi dels greus problemes econòmics que se'ns venen al damunt.

Molt es parla de revolució, i hem de reconèixer que la revolució encara està per fer, i que haurem de realitzar-la per etapes, a mesura que consolidem les nostres posicions.

La guerra ens priva dels nostres millors militants. Els que per la seva edat no estiguin compresos a complir el seu deure com a soldats de l'exèrcit popular, cal que s'incorporin a la retaguarda i col·laborin a la reconstrucció econòmica que han de realitzar els treballadors, partint sempre de la base del sindicat. No podem, sota cap concepte ni pretext, apartar-nos de la vida sindical. Ambdós problemes, el de la guerra i el de la reconstrucció, ens interessen en gran manera i la solució d'ambdós problemes ha d'ésser obra dels mateixos treballadors. Per aconseguir aquests objectius finals, no existeix cap organisme més ben preparat que el Sindicat. Com a treballadors que som, hem de procurar portar tota la nostra orientació política i social mitjançant el Sindicat. Que ningú no oblidí que el Sindicat està cridat a

Segueix a la pàgina 2

ATALAYA INTERNACIONAL

La defensa de la paz

Por el doctor Félix Martí Ibañez

La guerra civil española no inquietó a las democracias europeas en su comienzo. Porque era una guerra «de ideas», que no podía ni debía preocuparles. De súbito, tras la bandera de Franco, aparecen la cruz gamada y el licitor. El fascismo va a tomar posiciones. Los Pirineos le podrían servir para atornillar a Francia con un cinturón de hierro germánico; Baleares y el Estrecho de Gibraltar darían a Italia la soberanía del Mediterráneo y Canarias cerraría a Inglaterra otra posible ruta a Oriente, mientras que la costa cantábrica sería una amenaza a las naves franco-británicas. Alarma general. El fascismo observa en silencio y actúa ayudando al bando insurrecto. Expectativa. Mientras se apodera de riquezas de España y adquiere posiciones estratégicas, el fascismo analiza la psicología de las democracias y con esta finta estudia la reacción del futuro adversario. Silencio y forzada calma preñada de angustia. Conciliábulos. Comités de Control y No Intervención. Farsa sobre farsa. Las democracias se encuentran entonces en aquel instante crucial de la vida de los hombres y de los pueblos en que un gesto, una decisión precipitan un destino. Y entonces comienza a jugar su papel el falso pacifismo que aún impera en muchas mentalidades europeas.

¡Salvar la paz! ¡Librar Europa de la guerra! ¡Magnífico! ¡Todos lo deseamos! Pero, ¿qué se entiende por Paz? ¿La calma fundada en la fraternidad y justicia humanas, en el mutuo respeto y serenidad del alma? ¿No? Pues entonces, lo demás es un simulacro grotesco de Paz similar al que Kant descubrió en la muestra de metal anunciadora de un hotelero: «A la Paz perpetua», y abajo, pintado, un camosanto. Paz es armonía y calma cuando existe libre y común conformidad a un mismo criterio. Pero no lo es cuando como en Alemania se basa en el campo de concentración, la Gestapo y el hacha, o como en Italia, en la deportación y la cárcel. La Paz de Europa no puede ser una paz de bayoneta y comentario. Y esa es la Paz del fascismo. La Paz que por lo visto soñaban las democracias era a su vez la de una paciencia evangélica y una resignación inagotable para aguantar toda clase de provocaciones e injusticias. Y esa Paz no puede ser aceptada por los hombres libres, porque no hace si no retrasar el inevitable conflicto que al final sobrevendría

al ir aumentando falta de diques de contención, la riada de la soberbia fascista.

En la actualidad, el fascismo mundial, cuyas alas geográficas son Alemania y Japón y el cuerpo Polonia y Rumania, con su intervención en la guerra civil española, como con su brutal invasión en China, no hace si no ganar posiciones ventajosas y ensayar sus armas, como un luchador busca la mejor postura y prueba la elasticidad de sus músculos antes de lanzarse contra el enemigo. Cada país donde pose su planta, llámese Abisinia, China o España, sería luego un volcán de fuego en plena erupción sobre las democracias, sobre la U. R. S. S. y Méjico.

¿Qué hacen entretanto las potencias democráticas? Colocadas entre un pueblo obrero que exige la ayuda a sus hermanos proletarios en peligro y un plantel de capitalistas que imponen el egoísmo de una pasividad sucia, las democracias por temor a precipitar la guerra no osan siquiera enseñar las uñas al enemigo.

Restan olvidadas las voces de los mártires de la Libertad y heraldos de la Nueva Era, de Jaurès, de Liebknecht, de Rosa Luxemburgo, se salta indiferentemente sobre cientos de años de historia obrera y las naciones no se atreven a formar el bloque de la Paz que cierre el paso a los incendiarios de Europa. Y la paz ya no puede defenderse solamente con palabras. Hasta Ramakrishna, el apóstol de la fraternidad y abnegación decía a sus discípulos que a los malos hay que enseñarles los dientes por lo menos para que sepan que la bondad no es sinónimo de cobardía.

El bloque de acero de Francia, Inglaterra y la U. R. S. S., su pública manifestación de conservar a todo trance la Paz, su imposición de que Italia y Alemania cesaran con su ayuda a Franco de poner en peligro la tranquilidad de Europa (aparte, naturalmente, del crimen de invasión ibérica que cometen) harían más por la Paz que todas las salmodias de Cordell Hull o Lansbury y los viejos pactos a lo Briand. Frente a quienes desean romper la Paz con sus armas, hay que oponer la fuerza serena de las potencias unidas. El fascismo es cobarde. Especula con la debilidad ajena; y el gesto de las democracias, si aliadas a la U. R. S. S. se manifestaran dispuestas a todo con tal de salvar la Paz, sería un acto de auténtico pacifismo.

Segueix a la pàgina 2